

עת"א 61176/06 - פלוני (אסיר) ע"י נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע
בפני עת"א 22-06-61176
כב' הנשיהה רוטל יפה-כ"ז
כב' השופט יואל עדן
כב' השופט גיל דניאל
העוטר
נגד
המשיבה
מדינת ישראל על ידי ב"כ עו"ד וויליד אלבן
פלוני (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד חיים הדיה

פסק דין הנשיהה רוטל יפה-כ"ז:

העוטר מרצה עונש מאסר ראשון לתקופה כוללת של 42 חודשים בגין ביצוע עבירות של מעשים מגונים. בחולף שני שליש מתקופת מאסרו, פנה העוטר אל ועדת השחרורים (להלן: "הוועדה") בבקשת לשחרור מוקדם על תנאי, ולאחר מכן דחתה את בקשתו הוגשה העתירה שבפניו.

רקע ותמצית ההליכים הפליליים

במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, תוקן כתוב האישום המקורי שהוגש נגד העוטר; הוא הודה בעבודות שבכתב האישום המתוקן והורשע; ודינו נגזר ל-42 חודשים ל裏צוי בפועל, למאסר מוותנה ולתשלום פיצוי למיטלוננט בסך 70,000 ₪ (מחציתו אמרה היה להיות משולם עד ליום 01.04.21 ומחציתו עד ליום 21.01.20).

מעובדות כתוב האישום המתוקן בהן הודה העוטר עללה, כי למרות היותו תושב חלחול, נהג העוטר לשחות בבית שהוא נתון בשיפוצים ואשר היה בסמוך לפנימיה שם התגוררה המיטלוננט (קטינה ילדת 2005); לעתים העוטר אף סייע בעבודות תחזקה שונות בפנימיה, כפי שהיא בזמן הרלבנטי, וזאת במהלך החודשים מאΐ-יוני 2019. במחצית חודש מאי 2019, במועד מודיע שאלנו ידוע, הזמן העוטר את הקטינה, שפגש באותו היום בפנימיה ואף נישקה דרך סורגי החלון על פיה, לבוא לבית שם התגורר, והוא אכן הגיעו למקום בשעת אחר צהרים. בבית, חיבק אותה, נישקה על פיה, והושיב אותה על רגלו כשפניה מופננת אל פניו. לאחר מכן - הרים את חצאייה,

הכנס ידו מתחת לתחתוניה, ליטף את ישנה ונגע באיבר מינית, ולאחר מכן, הוריד את חולצתה,

מצץ ונשך את חזזה. השניים עברו לשבת על הספה, שם סירבה הקטינה לבקשתו של העוטר להוריד תחתוניה, ואמרה שהיא חייבת ללקת. העוטר הכנס את ידו לתחתוניה ונגע באיבר מינית. לאחר שביקשה ממנו שיפסיק, ליווה העוטר את המיטלוננט לכיוון היציאה, לקח את ידה והניחה על איבר מיננו, תחילת מעל לבגדיו, ולאחר שפתח את רוכסן מכנסי, הכנס את ידה בכוח עד

שנגעה באיבר מיננו. הקטינה ביקשה ממנו **"תפסיק לעשות בכוח"**, והוא חדל ממעשי, ונישק אותה על פיה. בהזדמנות אחרת, עמדו הקטינה והעוטר ליד רכב חונה מחוץ לפנימיה, והעוטר חיבק אותה ואמר לה שהוא רוצה שהיא תבוא

לבתו, שהיא תברחת, והם יהיו מאושרים; הוא נישק את הקטינה על פיה; הצמיד גוףו לגופה, ונגע בישבנה מעל חצאיתה. הקטינה אמרה, שהיא חיבת לחזר, ועזבה את המקום. בתאריך 19.05.2019, בעת שהקטינה שהתה בחצר הפנימית, קרא לה העוטר מחלון חדרו וסימן לה שהשאור פתק על רכב בחו"ז. היא יצאה ולקחה את הפטק, שעליו היה מספר הטלפון שלו. למחמתה, התקשרה הקטינה אל העוטר; הוא שאל מדוע אינה מגיעה עוד לבתו; והוא השיבה, שmphdetת הוא נכנס אותה להירין. העוטר אמר לה שאינה צריכה לדאוג או לפחד, וכי הוא עבד 7 שנים בפנימיה ולא עשה שום דבר בכוון. הקטינה אמרה שהוא בת 13, והעוטר אמר שיחכה 3 שנים כדי "**להביא אותה לידי**" וגם שאל אותה מה צבע התחרטנים והחזייה שלה. למחמתה, שב קרא העוטר לקטינה מחלון ביתו; סימן לה לבוא אליו; והוא הגיע לבתו, נכנסה, והוא נעל את הדלת. הקטינה נלחזה, החלה לבכות וביקשה את מפתחות הבית. העוטר נתן לה את המפתחות והורה לה לעלות עמו לחדר, שם, סגר את החלון; הרימה ממותנה; השכיב אותה על גבה על המיטה; התישב; משך אותה אליו מרגליה, כך שחצאייה עלתה מעלה; הפסיק את תחנתינה עד ברכיה; הסיר את חגורת מכנסיו והפסיק את מכנסיו ותחנתוני; אז, ולמרות שהקטינה אמרה לו "**די תפסק**", נשבב עליה, והקטינה אחזה את איבר מינו בידיה על מנת שלא יחדיר את איבר מינו בהמשך - הפסיק העוטר את חולצתה, מצץ ונשך את חזזה; התרומם, כשפניו אל הקטינה, אחזה את איבר מינו בידו, אמר לה "**אני רק מניח את זה**", והניח את איבר מינו על איבר מינה; העוטר אמר לה, שהוא יכול **"לשים משהו"** על איבר מינו **"ולהכניס"**, אך הקטינה סירבה וביקשה שיפסיק, והוא חדל ממעשי. מיד לאחר מכן, העוטר מצץ את איבר מינה של הקטינה, וגרם לה לכאב במקום; היא ליטפה את ראשו וביקשה שיהיה עדין; והעוטר נעמד, החזיק את איבר מינו בידו והציג לקטינה למצוץ את האיבר. הקטינה סירבה, והעוטר הצמיד את ראש איבר מינו בעודו דוחף את ראשה. לאחר מכן, הוריד העוטר את תחנתינה של הקטינה; והושבה עליו; הצמיד את איבר מינו לגופה; נישק אותה על פיה וממצץ את איבר מינה. לאחר שהקטינה קמה, ביקש ממנו העוטר להשאיר את תחנתינה אצלו, ולמרות שסירבה אמר לה "**את تستדרי**" והקטינה השאירה את תחנתינה. היא חיבקה את העוטר; הוא נישק אותה על פיה והוא עזבה את המקום.

בשל מעשי אלה, הורשע העוטר בביצוע עבירות של מעשים מגונים בניגוד לסעיף 348(א) של חוק העונשין, תשל"ז-1977, בנסיבות סעיף 345(א)(3), כאשר הנסיבות הן - היות הקורבן קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, אף בהסכמה.

ערעור על חומרת העונש נדחה, תוך שביהם"ש העליון ציין, כי צדק בהםמ"ש המחויז עת קבוע, כי **"אופים הפוי של המעשים המגונים הם בדרגה גבוהה"**, וכי המעשים שבוצעו אינם ברף התחthon של קשת המעשים המגונים, כפי שנטען (ע"פ 7599/20).

החלטת הוועדה

לאחר שהוועדה שמעה את טיעוני הצדדים והעוטר עצמו, ועיינה במסמכים הרבים שהוצגו בפניה, מצאה, כי יש לדוחות את בקשתו של העוטר לשחררו מוקדם. כך, הוועדה עיניה במידענות המודיעיניות בעניינו של העוטר ולאחר עמדת קצין המודיעין סבירה, כי התנהגותו של העוטר בכלל ראוייה; עיניה בעמדת מטא"ר, אשר התנגדה לשחררו המוקדם של העוטר במיוחד נוכח העדר אפשרות פיקוח בשטחים; עיניה בדו"ח העו"ס (ימים 22.03.22 ו-22.04.08) ממנה עולה, כי העוטר מודה במיוחד במיחס לו באופן חלק ומצמצם בלבד, ושב על טענותו שהוא לא ידע שהמתלוננת מתחת גיל 18. העו"ס גם ציינה, כי העוטר זקוק לטיפול בתחום עבירות המין וכישורי החיים, אולם שולב בקבוצות כישורי חיים ומניעת אלימות כללית בלבד, שכן קבוצות ראשוניות שמטרתן העלאת מודעות לצורכי טיפול; עיניה בדו"ח רשות, אשר מצאה, כי

העוטר אינו מתאים להכנת תכנית שיקום (הן כיוון שמדובר בתושב השטחים אך גם כיוון שהעוטר אינו מביע נזקקות טיפולית מכך ואינו תופס את עצמו כערבי מין, וכל הנסיבות בדבר רצונו בטיפול נועד לצורך קבלת רווח שניי כדוגמת שחרור מוקדם); עיניה בחותם דעת מב"ן אשר קבעה, כי רמת מסוכנותו של העוטר בינוי-نمוכה (טור שהוסיפה, כי אם העוטר יעבור טיפול "יעודי", יהיה בכך כדי לקדם את מצבו ולהפחית סיכון להישנות התנהגות פוגענית בעתיד). בחותם הדעת גם צוין, כי העוטר לא תובנה למניינים שהובילו אותו למשעים, ללא מודעות לגורמי הסיכון, ואינו מעוניין בטיפול "יעודי" מחשש מפני תיוגו כערבי מין; עיניה בתכנית השיקום הפרטית שהוגשה מטעם העוטר מأت מרכז "אלאלמ", אשר מצא, כי לעוטר רצון לעبور הליך טיפול והוא מתביש במשיעו; עיניה בתסוקיר שירות המבחן שהוגש על העוטר טרם גזירת עונשו; עיניה בגורם דינו של ביהם"ש; עיניה במכتب שהוגש בפניה מטעם קרבן העבירה, אשר תיארה את מצבה היום נכון מעשי העוטר; ולבסוף צינה הוועדה:

"לסיכום, בפנינו אסיר שלא עבר הליך טיפול בכלל בבעיותו העיקרי, נושא עבירות המין. האסיר טען שלא שולב בהליך הייעודי מכך ונאמר לו לשמש הטיפול הוא שנה וחצי והוא לא רצה לוותר על הופעתו בפני הוועדה... נציגת שב"ס בוועדה הודיעה לחבריו הוועדה כי הטיפול הייעודי בעבריני מין נמשך 9 חודשים בלבד ולא כפי שטען האסיר. נקבע כבר בפסקה בצוואה מפורשת כי תחילתו של טיפול בין כתלי בית הסוהר והמשכו בתכנית המקדמת אתפני האסיר.

תכנית אלאלמ נעדרת בסיס טיפול עמוק מספק ולא די בקבוצות CISRO חדים והאלימות הכלילית כדי לחתן מענה לביעות בתחום המין, מה גם שהעו"ס מצינית מפורשת שמדובר בקבוצות ראשונות בלבד, שמטרתן העלתה מודעות לצורך טיפול... אשר על כן, לדעת חברי הוועדה לא הרים האסיר את הנטול המוטל עליו לשכנע כי שחרורו לא יסקן את הציבור ובקשתו נדחתת."

טענות הצדדים

ב"כ העוטר טען, כי הוועדה שגתה כאשר סקרה שהעוטר אינו ראוי לשחרור מוקדם. נטען, כי הוועדה לא לקחה בחשבון שיקוליה את המלצת שירות המבחן, טרם גזירת העונש, לעונייה שיקומית לצד מסר בעבודות שירות, וזאת למרות העובדה העוטר תושב שטחים וחurf אופי העבירות שעבר ("הדברים האלה מצטרפים לתסוקיר לטעמי יוצאת דופן שקיינית מבחן מירושלים שעברה עם העוטר תהליך ממושך, לא פשוט, שבמסגרתו של יום באהה המלצה יוצאה דופן לתושב שטחים שהורשע בעבירות מין, שבעצם כיוון להליך ולטיפול ולטיפול ולשיקום, זה בסדר גמור שבית המשפט המחויז לא קיבל את המלצה, אני אומר את הדברים בראי מיהוות של העוטר, וכקונטרא לדברים שנאמרו", ישיבת יום 18.07.22); כי הוועדה לא נתנה את המשקל הנכון לכך שהרכבת השופטים, בגורם הדיון, מצא שיש סיכוי להשבת העוטר לאורח חיים נורמטיבי וכי אין נחיצות של ממש להרחקו מהחברה לתקופה ממושכת ("אני חשב שיש פער גדול בין האדם שעליו כתוב כי השופט ואנו לבין הטיעונים שנשמעו מטעם המשיבה", שם); כי לא ניתן כל משקל להתנהגוותו הטובה של העוטר לכל אורך תקופת מאסרו ("עליה כי מדובר באסיר שהתנהגוותו מופתית, אשר השכיל עד היום להתרחק מצרות וمبرיאות, וכי לא נרשמו לחובתו דוחות ממשמעת, אף לא אחת!", סעיף 15 לעתירה. ההדגשות במקורו); כי הוועדה לא נתנה את המשקל הנכון לכך, שהעוטר השתתף ב-3 קבוצות בנושא CISRO חיים ואף השתתף בקבוצה למןיעת אלימות, כאשר בכל הקבוצות היה פעיל. אמנם הוא לא השתתף בקבוצה ייעודית לעבריני מין, אך עבר הליך טיפול במהלך המאסר, ובכל מקרה ההליך הטיפול לא הוצע לו בתחלת המאסר, אלא רק לאחר הדיון בפני הוועדה ("בכל מקרה אין היה כזו שנדראת השתלבות בקבוצה ייעודית לעבריני מין מתחילה, נקודת

הזמן לראשונה שבו הוצע לעוטר השתלבות בקבוצה זה יומן **22.10.21**, שם), והעוטר חש שלא ישחרר שחרור מוקדם בשל כך ("הרי מה הוועדה קבעה, היא באופן אמיתי היא התעצבנה על כך שהעוטר לפחת לדברי אותה עוז"ס לא רצה לשתלב בקבוצה "יעודית לעבריini מין, והיא לא קיבל את עדמותו שהוא פחד שזה יפגע לו בשליש, והוא ראתה את זה כצורה חמורה... הוא באמת ובתמים הבין שאם עכשו משתלב ביום **22.10.21** בתוכנית, מפנה בעניין לאמירה של עוז"ס לעניין של התאריך, הוא אמר לעצמו שהוא הולן להפסיק את השלישי", שם); כי אכן העוטר נמצא לא

מתאים לתוכנית שיקומית מטעם רשות, אך זאת בשל היותו תושב השטחים; כי חרף העובדה שלא השתתף בתוכנית יעודית לעבריini מין, נמצא במובן, כי מסוכנותו המינית ביןונית-نمוכה, ואין עדות לקיומה של סטייה מינית אצל ("המב") אומרת בצורה ברורה שהמסוכנות ביןונית נמוכה, זה יחסית אמירה חריגה בכך עבריini המין שמתעסקים לכואה עם קטינות. ומדובר על כך שאין לו סטייה מינית או אישיות אנטיסוציאלית. האמירה הזאת יש בה הרבה למד שהעוטר ראוי לשחרור מוקדם מבחינת המסוכנות, זאת אמירה, זה לא חוכמה להגיד לא עשית טיפול ולכך הוכחתה או לא הוכחתה שאתה ראוי או מסוכן, שציריך לבדוק מי זה האדם הספציפי", שם); וכי לא ניתן המשקל הנכון והראוי לתוכנית השיקום הפרטית שהגיש, למורת שבמסגרתה ישולב בקבוצה יעודית לעבריini מין, ולמרות התרשםותו החיובי של העוז"ס מטעם מרכז "אלאלמל" מהעוטר ומרצונו לשתלב בטיפול. להבנתה ב"כ העוטר, התוכנית של מרכז "אלאלמל" עוסקת ספציפית בעיותו של העוטר, והוא עודה טעתה משחשה שהתוכנית אינה עונה על צרכיו. לאור כל האמור, טען ב"כ העוטר, כי "העוטר עמד בכל הבדיקות הקבועים בסעיף 9 לחוק שחרור על תנאי ממاسر... אשר מלמדים כי הוא ראוי לשחרור, דומה כי העוטר הרים את הנטול המוטל עליו לשכנע את הוועדה כי הוא ראוי לשחרור" (סעיף 29 לעתירה). ב"כ העוטר הוסיף וטען, כי " מבחינת הכלפה עניין של איזון, האם היום שווה גם למדינה לומר בಗל שאותה לא עברת את הטיפול תרצה את מלאו עונשך, לא תלך לטיפול, תחזור לבית שלן בשטחים... או שקיימת תוכנית מאוד מאוד מKİפה, יש לי מספיק ל��וחות שיורקים דם להישאר בתוכנית של אלعمل, תוכנית שימושית שככל הבדיקות שלה מצוים בכתביהם, بما שהועודה בכלל לא ראתה, לא התקיישה להזיה. מבחינת כף המאזנים, מה חברינו יגיד, שהוא עדין לא ראוי, יוכל להיות הוא מסוכן. מAMIL הוא יילך לשטחים, ואישור העבודה לא יקבל, הארץ לא יכול להיכנס, מעולם לא נכנס לארץ בצורה לא חוקית. על איזה מסוכנות אנחנו יכולים לדבר בצורה קונקרטית שזו לא תהיה לו הזדמנות להירעם לתוכנית שהיא מאוד קשה?" (פרוטוקול הדיון).

לעומתו סבר ב"כ המשיבה, כי יש לדחות את העתירה מאוחר ולא נפל כל פגם בהחלטת הוועדה, אשר "שקלה את כל הנתונים הנדרשים לעניין (חוורת העבירה, התרשות גורמי הטיפול בכלל, אי השתלבות העוטר בטיפול, עברו הפליל, התנגדותו בין כותלי הכלא וכן תוכנית שיקום פרטית ועוד) וערכה ביניהם איזון ראוי והולם" (סעיף 1 לתגובה שבכתב). אכן מדובר במאסר ראשון, אך לא במעידה חד פעמית; התנגדות העוטר בכלל, בניגוד למציאות בפרוטוקול הוועדה, אינה תקינה (והפנה למיעדים שהוצגו הן בפני הוועדה והן בפנינו); על פי דוח'ה העוז"ס, העוטר מודה במייחס לו רק באופן חלק, משליך האחריות על הקטינה, וחסר תובנה לחומרת המעשים והשלכותיהם; העוטר גם כופר בכך שידע שהקטינה מתחת לגיל 18 (זכור, זאת בוגר להזדאתו בכתב האישום המתוקן ממנו עולה במפורש שידע שהקטינה אמרה לו שהיא רק בת 13); למרות

שאין מחלוקת שהוותר זוקן גם לטיפול "יעודי לעבריini מין, הוא לא עבר טיפול שכזה, אלא עבר רק קבוצות ראשוניות שmatterת העלת הצורך בטיפול. יתרה מכך, העותר סירב לערור טיפול "יעודי זה, למורת הדבר הצע לו, וזאת בתואנה, כי נאמר לו שמדובר בתכנית הנמשכת שנה וחצי והוא לא רצה לוותר על הופעתו בפני הוועדה. אלא, שהובאה, כי התכנית הייעודית לעבריini מין נמשכת 9 חודשים בלבד; רשות'a מצאה, כי העותר אינו מתאים לבניית תכנית במסגרתה, בין היתר כיוון שהוותר אינו תופס עצמו כעבריini מין או צה הזוקן להתרבות טיפולית; אין די בתכנית מטעם מרכז "אלמל", בעיקר כיוון שתחילתו של טיפול אמור להיות בין כתלי הכלא, אך גם כיוון שלא נמצא מענה טיפול הולם במסגרת התכנית הדלה שהוצאה; ומשטרת ישראל התנגדה לשחרורו של העותר, בשל הקושי לפקח אותו בשטחים.

דין והכרעה

סעיף 3 לחוק שחרור על תנאי ממסר, תשס"א-2001, מגדר את סמכותה של ועדת השחרורים (ההדגשות אינן במקור):

"**(א) אסיר, למעט אסיר עולם, שהוא אחד מלאה, ושנשא שני שלישים לפחות תקופת המסר שעליו לשאת, רשאית ועדת השחרורים, לבקשתו, לשחררו על-תנאי מנשיאות יתרת תקופת המסר:**

(1) אסיר הנושא עונש ממסר לתקופה העולה על שנה;

(2) ...

(ב) ועדת השחרורים לא תחרור אסיר כאמור בסעיף קטן (א), אלא אם כן שוכנעה כי הוא ראוי לשחרור וכי שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור.

זההינו, אין לאסיר זכות קניה לשחרור על-תנאי "**מנשיאות יתרת תקופת המסר**" ועליו מוטל הנTEL לשכנע, כי הוא ראוי לשחרור על תנאי בשל שני התנאים המctrברים שבסעיף: כי הוא ראוי לשחרור על-תנאי וכי שחרורו לא יסקן את שלום הציבור. בבג"ץ 3959/99 התנוועה **למען איות השלטון בישראל נ' הוועדה לעיון בעונש** (פ"ד נג(3) 721, 730), קבע כב' השופט חשין, בין היתר, כי "**לאסיר אין זכות קניה לשיליש**" (או לרישון - אסיר). בהיגזר עונש ממסר בפועל על פלוני, אין אותו פלוני זכאי לראות את ה"**שליש**" כמונה בקופסה ואת הקופסה כמונה בבכיסו".

התנאי הראשון מדגיש את ההיבט האישי הנוגע לאסיר, ובכלל זה התנהגותו בכלל ונכונותו להשתקם ולהיטיב את דרכיו; **התנאי השני** נותן משקל לאינטראס הציבורי הכלכלי וכן להבטיח, כי שחרורו המוקדם של האסיר לא יסקן את שלום הציבור.

בגדרה של מסגרת שיקולים זו, קבע המחוקק, בסעיף 9 לחוק, שורה של שיקולים פרטניים שעל הוועדה לשקל, בבואה להכריע בשאלת התאמתו של אסיר לשחרור על תנאי ("

בבואה להחלטת אם ראוי אסיר לשחרור על-תנאי, תשקל הוועדה את הסיכון הצפוי משחררו של האסיר לשлом הציבור, לרבות למשפחתו, לנפגע העבירה ולביטחון המדינה, את סיכויו שיקומו של האסיר ואת התנהגותו בכלל..."). כך נקבע, כי על הוועדה לשקל, בין השאר, את אופי העבירה שעבר האסיר ואורך תקופת המאסר שנגזר עליו; הרשעותיו הקודמות והרקע להן; החלטות קודמות בעניינו, לרבות ביטול שחררו על תנאי; התנהגותו במהלך המאסר; חוות דעת על האסיר מטעם הגורמים המוסמכים השונים; ונתונים אישיים נוספים הנוגעים אליו. בשקלול השיקולים האמורים, על ועדת השחרורים לאזן באופן ראוי בין הביטח האישית לבין הביטח הציבורית; בין משקל נסיבותו האישיות של האסיר לבין עניינו של הציבור להבטיח מפני הישנות עבירות והפרות חוק (ר' רע"ב 1942/05 מוחמד ابو צעלאק נ' מדינת ישראל, פסק דין של כב' השופט פרוקצ'יה מיום 05/06/16).

בנוסף נקבע בסעיף 9 הנ"ל, כי ועדת השחרורים תביא בחשבון, בין הנתונים האחרים, "חוות דעת על האסיר שנဏנו שירות בתי הסוהר, משטרת ישראל או רשות הביטחון... וכן במקרים המתאים גם חוות דעת מקצועית, בין השאר בנושא גילוי עריות, אלימות במשפחה ובריאות הנפש" (ס"ק 7), וכן "מיום 31.3.2004

תיקון מס' 4

ס"ח תשס"ד מס' 1935 מיום 31.3.2004 עמ' 364 (ה"ח 73)

(7) חוות דעת על האסיר שנဏנו שירות בתי הסוהר, משטרת ישראל או רשות הביטחון, ובמקרים המתאים רשות הביטחון, ולענין אסיר בבית סוהר בניהול פרטי כהגדרתו בפרק ג' לפקודת בתי הסוהר - גם מנהל בית הסוהר האמור ומפקח ממשמעותו באותו פרק, וכן במקרים המתאים גם חוות דעת מקצועית, בין השאר בנושא גילוי עריות, אלימות במשפחה ובריאות הנפש; חוות דעת של הרשות לשיקום האסיר, אם ניתנה, לעניין שחרורו על-תנאי של האסיר, כמוerto להלן, שלא ינתן משקל יותר לכך שהחלק מעונש המאסר שנאה האסיר קטן יותר..." (ס"ק 8). החוק, אם כן, אינו מכיר בחוות דעת פרטיות המוגשות לוועדה, אך ההחלטה הינה בתופעה זו דה-פקטו והדבר הפך מקובל בדיוני ועדות השחרורים. ההחלטה הוסיפה וקבעה בעניין זה, כי אין פסול בגין המוצאת לנכון להסתמך על הערכות של הגורמים המוסמכים ולהעדיפן על פני חוות הדעת הפרטיות. כך נקבע, כי ועדת השחרורים רשאית ללמידה מההחלטה שדנה, למשל, בהעדרת חוות דעת של מב"ן על פני חוות דעת פרטיות, גם בעת שהיא מעדיפה חוות דעת מוסדיות אחרות, כגון חוות הדעת המוגשת מטעם רשות"א; ולא מץ את קביעת ביהם"ש העליון, כי המשקל שיש לתת לחוות הדעת הפרטיות המוגשות בפני ועדות השחרורים הוא מועט יחסית למשקל שיש לתת לגופים שהוקמו על פי החוק, להם יש לתת מעמד בכורה בכל הנוגע להערכת מסוכנותו של אסיר ולדרכי הטיפול בו (ר' ע"א 6481/01 אלעביד נ' שב"ס פ"ד נז (6) 678, 709 - 710).

עוד נקבע בפסקה, כי ההחלטה השיפוטית על החלטות ועדת השחרורים מוגבלת, מעצם טיבה, לתחומי ההתערבות המוכרים של ביהם"ש בהחלטות של גופים מעין שיפוטיים. לכן, כדי שערקה שיפוטית תתערב בהחלטת ועדת השחרורים, נדרש, כי טוותה של הוועדה במלצת האיזונים שנעשתה, תהא טוות חמורה עד כדי כך שראוי, כי ביהם"ש יתערב בה.

אין מקום להתערבות שיפוטית בשיקול דעת הוועדה מטעם שיקול דעת זה, אףלו אינו מקובל על ביהם"ש, הוא שיקול דעת שוועדת שחרורים סבירה עשויה להפיעו (ענין **אבו-צעליק** המוזכר לעיל).

ומן הכלל אל הפרט.

לאחר ששמענו את הצדדים ועיננו בתיק הוועדה ובמידע שהוצג, אנו לכל דעה כי הוועדה שקרה את כל השיקולים הרלבנטיים; החלטתה סבירה; ואין להתערב בה.

ראשית, יש ממש בטענת המשיב ולפיה טענת העותר בנסיבות היא, כי הוועדה לא נתנה את המשקל הנכון והראוי לשיקולים שבchnerה, כאמור, אין מקום להתערב בשיקול דעתה של הוועדה רק מן הטעם שיתכן והערכאה השיפוטית הייתה נתנת משקל אחר לשיקולים שנשקלו ובלבד שההחלטה הוועדה מצויה בתחום הסבירות. די היה בכך כדי לדוחות את העירה.

למעלה מן הצורך נסיף, כי גם לגופו של ענין צדקה הוועדה כאשר קבעה, כי העותר יכול היה, וצריך היה, להשתלב בהליך טיפולו ייעודי לעבריini מין בין כותלי הכלא, וכי משבחר לא לעשות כן (יהא הנימוק אשר יהא), מסוכנותו לא פחתה, ועל כן לא עלה בידו להוציא, כי שחרורו לא יסכן את שלום הציבור. תכנית שיקום מחוץ לכלא, פרטית או מוסדית, אינה אלא המשך להליך טיפולו שהחל האסיר בתוך הכלא, ואין לאפשר לעותר להתחיל את ההליך הטיפולי רק לאחר שחרורו. הדברים נוכנים בבחינת קל וחומר, כאשר העותר כלל אינו תפס עצמו כערני מין; אינו מביע נזקקות טיפולית; מזעיר את חלקו בעבירות שביצע ואף מייחס לקרבן (זכור, ילדה כבת 13) הדדיות, תוך שטוען, בניגוד להודאותו במסגרת הסדר הטיעון, כי כלל לא ידע כי הקרבן מתחת גgel 18. בנסיבות אלה קשה להתרשם לחיבור מהמלצות מרכז "אלאלמ"; קשה להתרשם לחיבור מ"נכונותו" של העותר לקבל טיפול (כמוון, רק בתנאי שישוחרר שחרור מוקדם); ובהחלטת היה מקום להסתמך על חוות הדעת של עו"ס הכלא ורש"א בענין מסוכנותו של העותר והטיפול שלו היה לקבל בין כותלי הכלא ולהעדיין על פני המליצה של מרכז "אלאלמ".

יתרה מכך, לא מצאנו כי התנהגותו של העותר "מופתית" כנטע בעירה,DOI בעיון במידעים שהוגשו עליו כדי להuid על כן. לפיכך, חסד עשתה עמו הוועדה כאשר התייחסה אליו כאל אסיר שהתנהגותו רואיה.

זאת ועוד. יש מקום לתת משקל של ממש בהחלטות שניתנות על ידי ועדות שחרורים, למכתבים ופניות של קרבנות העבירה, לא רק כיוון שכך נקבע בחוק, אלא כי בהן נушטה הפגיעה ויש לשמעו עמדתן, כאשר פעמים רבות הן לא "משחררות" מהפגיעה ולא מקבלות "שחרור מוקדם". ממש כמו במקרה שבפניינו. מפניה אמרה של הילדה שהעותר פגע בה, עולה תמונה עגומה ביותר בקשר למצבה, שאך נוכח צנעת הפרט לא נסיף מעבר לכך.

לפיכך, ולאחר מסוכנותו של העותר בהתאם לדז"חות מב"ן, מסוכנות שלא הוכח כי פחתה בהיעדר טיפול מתאים וחינוי; לאור חוות הדעת מטעם מטא"ר בקשר לcosa לפקח אחרי אסירים בשטחי הרשות הפלסטינית; לאור הכלל, כי טיפול תחילתו בתוך הכלא ורק המשכו לאחר השחרור, קל וחומר לאחר שנמצא, כי הטיפול המוצע במסגרת "אלאלמ" אינו מספק לאור צרכיו ומסוכנותו של העותר; ואור האמור בmakt מטעם אם קרבן העבירה - הרי שההחלטה הוועדה

סבירה ונכונה.

על כן, העתירה נדחתה.

ניתן היום, כ"ח אב תשפ"ב, 25 אוגוסט 2022, במעמד הצדדים.

גיל דניאל, שופט

ואל עדן, שופט

רויTEL יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד